

DEN GRÅDIGE.

En Novelle av Bernt Kulseth

Sigmund skulle ut på sin månedlige handletur, noe som ikke akkurat ville gjøre handelsstanden noe mer velstående. Da det som regel ble brukt fint lite, eller ingenting av den stappfulle og ubrukte lommeboken hans.

Før han kom inn i selve butikken måtte han forsere noen loddselgere.

- Dere skulle skamme dere, tenk å fralure penger fra vanlige og siviliserte mennesker. Det skulle vært straffbart å drive med slikt fråtseri i andres penger, brølte han

Han hastet først bort til bladdisken, hvor siste utgave av skattelisten var kommet. Han slukte alle sifrene til sine argeste konkurrenter, og bannet over at mange av dem så ut til å ha mer å rutte med enn nettopp han.

Sigmund gikk bort til klesavdelingen, og kikket lengselsfullt på en vinterjakke han mer eller gjerne ville hatt. Han prøvde jakken, og da han i tillegg fikk anbefalinger fra butikkdamen om å kjøpe den, grunnet dens fortreffelige passform, måtte han bare ha klesplagget.

Men da det ble snakk om betaling, ble det imidlertid i meste laget for Sigmund.

- Det går veldig smått for tiden, jeg har nesten ikke råd til brød, til å ha smøret på (snufs). Også må jeg leve nesten i stummende mørke, da strømmen er så fryktelig kostbar (iiiiiiiiiiiiIIIII), og jeg som er så fryktelig mørkredd. Jeg har bare råd til å bruke en lypære, og den er det eneste lyset og varmen jeg har (buuuuu). La meg iallfall få denne jakken, slik at jeg ikke trenger å fryse så mye (hikst).

Butikkdamen syntes mest synd på han, og sa at ettersom det sto så fryktelig dårlig til, måtte han heller få den vederlagsfritt.

Sigmund ble plutselig blid igjen, grep jakken og forsvant.

Han løp bort til den avdelingen i butikken som hadde spesialisert seg på gaver, og tok fram en lommekniv, samt et armbåndsurs han hadde i lommen.

Dette hadde han fått i gave, men ville nå levere det tilbake, for å få pengene igjen.

- Du kan da ikke levere tilbake noe du har fått i gave menneske, sa mannen bak skranken, med irritasjon i stemmen.

- Jamen jeg bruker da ikke å skjære i ting, og klokker ser jeg aldri på, sa Sigmund, og truet med å bruke til dels skremmende metoder, for å få presset gjennom sitt rettmessige krav.

Mannen bak skranken ga til slutt etter, og Sigmund fikk pengene for varene, med et stort og dollarlignende glis om kjeften.

Sigmund gikk videre og studerte hyllenes innhold med grundighet, og kikket lengselsfullt etter alle varer han kunnet tenkt seg, men ikke så seg råd for å kjøpe. Han la liketil varer i handlevognen sin, men vel framme ved kassen kom forbruksfrykten sigende inn over han, og han plasserte raskt varene tilbake i hyllene.

Etter nøye og lange vurderinger, tok han motet til seg, og ville gjøre den bragden-å kjøpe en lyspære.

Ved kassa rotet han langt og lenge rundt i lommene sine, til han fant noen slanter-til å betale med.

- Jeg har dessverre ikke mer enn disse sårt trengte myntene, men det får vel bli litt rabatt da, sa han, og hoffet og jamret seg over hvor dyrt alt var for tiden. Han leverte omsider tvilende og skjelvende pengene til kassadamen, mens han så etter nåde i øynene hennes.

Kvinnen bak skranken ville ikke på noen måte godta beløpet, da det på langt nær var nok til å betale pæren med. Og hadde han ikke penger, måtte han værsgod la være å kjøpe den.

Sigmund gikk ned på kne med hendene foldet foran seg.

- Kan du ikke se i nåde til en arme sjel, som verken mat eller klær har. Vil du at jeg skal gå inn det totale mørke, bare for noen skarve kroners skyld. Jeg ber deg, ikke la meg forsvinne i mørket. Jeg vet at innerst inne, er du et menneske av godt hjerte.

Mens han bedrev denne seansen, mistet han uheldigvis lommeboken han hadde godt gjemt i innerlommen. Lommeboken landet på golvet i åpen tilstand, slik at et vell av tusenlapper kom til syne.

Trygve, bygdas orginal, som også var i shoppingsenteret, merket seg selvfølgelig dette.

- Sabla mye penger du har der, du er jo helt stinn, har du arva !. Sa han meget høyt, slik at nær alle senterets kunder måtte høre det.

Sigmund måtte pent betale såvel for jakken som for lyspæren, før han forlot stedet til spott og spe for alle som befant seg der.

Hjemme igjen gikk Sigmund inn i en dyp sorgtilstand, og klarte ikke å komme over det smertelige, og ugjenkallelige tapet av sine umistelige penger, som han måtte bruke deler av til å betale lyspæren med, penger som han så sårt trengte for å leve.